

Farní zpravodaj

Římskokatolické farnosti Dolní Loučky, Olší a Žďárec

Číslo 6/2018

Červen 2018

Nejsvětější Trojice jako vzor jednoty rodiny

Kněz, který působil na misích, pozval svého profesora teologie na návštěvu. Byla slavnost Nejsvětější Trojice. Misionář překládal jeho promluvu. Lidé pozorně sledovali náročný výklad. Po skončení bohoslužby profesor pochválil pozornost místních posluchačů. Misionář se mu až při obědě přiznal, že nepřekládal jeho učený výklad, ale vysvětloval vzájemné vztahy mezi božskými osobami na vztazích, které jsou v manželství a rodině.

Muž a žena se stávají jedinou bytostí tvořenou dvěma osobami a jako rodiče se stávají jedno i s dítětem. Toto spojení nelze bez velké škody rozdělit, protože život všech členů rodiny by zůstal jen torzem.

Na začátku rodiny stojí láska, kterou muž a žena před oltářem slibují sobě i svým potomkům neodvolatelně až do konce svého života. Při udělování svátosti manželství si manželé dávají slib, na kterém závisí nejen jejich vlastní štěstí, ale i štěstí jejich dětí a vnuků. Věrnost tomuto slibu může být požehnáním daleko do budoucnosti.

Nejprve jsme se jako děti dostávali k úkonům, které jsme opakovali po rodičích. Spínali jsme ruce k modlitbě, ukazovali na obrazy jako na cosi velkého. Zvuk zvonů nás volal a vedl k jinému svatému místu. Postupně jsme vnímali Boha jako svatého, vzbuzujícího bázeň a úctu. Později jsme poznávali modlitbu Otce náš a další jiné. Pak jsme slyšeli o Ježíši, příteli a pomocníku. On byl naším vzorem, který nás zval k následování. Až později jsme slyšeli o Duchu Svatém, který je mezi Otcem a Synem a Synem a Otcem. Takto jsme většina přišli k poznání Boha skrze tři osoby Trojice.

Ježíš v přípravě na svůj odchod ze země odevzdal učedníkům formulaci učení o Nejsvětější Trojici, když jim řekl: "Jděte tedy, učte všechny národy a křtěte je ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal" (Mt 28, 20-21).

Nejsvětější Trojice – dynamismus lásky

Svatý otec František na slavnost Nejsvětější Trojice v roce 2014 řekl: "Duch Svatý, dar vzkříšeného Ježíše, nám zprostředkovává Boží život, a tak nám umožňuje vstoupit do dynamismu Trojice, který je dynamismem lásky, společenství, vzájemné služby, dělení se navzájem. Osoba, která miluje druhé pro samotnou radost z lásky, je odrazem Trojice. Rodina, v níž se vzájemně miluje

jeme a pomáháme si jeden druhému, je odrazem Trojice. Farnost, ve které se máme navzájem rádi a dělíme se s duchovními a materiálními dobry, je odrazem Trojice."

Jak může být rodina odrazem Trojice? Táta má otevřenou náruč a do ní přiběhnou jeho děti. Tulí se k němu, radují se ze vzájemné blízkosti, a když se náhodou jedno z dětí zeptá: "Tati, co mi dáš?" On odpovídá: "Sebe samého!" A když dítě přijme tátu a mámu, žije v jejich blízkosti, v jejich objetí. Spoléhá se na ně, dá na jejich rady, pokyny, povzbuzení i napomenutí. Dítě se může spolehnout, že se o něj táta a máma postarají, obrání a ochrání ho při těžkých životních situacích. Rodina založená na vzájemné lásce, pomoci a ochotě dělit se navzájem i s druhými, je odrazem Trojice.

Nejsvětější Trojice jako zrcadlo rodiny

Benedikt XVI. prohlásil 19. října 2008 manžele Ludvíka a Zelii Martinovy za blahoslavené. V liturgickém kalendáři mají vzpomínku 12. července. Byli rodiči svaté Terezie z Lisieux. Ze života Ludvíka Martina je známo, že chtěl vstoupit k augustiniánům, ale nepřijali ho. Zelie chtěla vstoupit k vincentkám, ale pro slabé zdraví ji nevzali. Poznali se a vstoupili do manželství. Rodiče Martinovi obětovali svůj čas Bohu, rodině, dětem a jejich výchově a Bůh se odvděčil za jejich obět'. Měli devět dětí. Chlapci zemřeli jako maličci, zůstalo pět dívek, z toho byly čtyři karmelitánky, jedna dokonce svatá a učitelka církve - sv. Terezie od Dítěte Ježíše, a také Leonie, která zemřela v pověsti svatosti. Život v rodině Martinových, jak čteme ve vzpomínkách svaté Terezie, byl životem vztahů lásky jednotlivých členů rodiny, který byl odrazem Trojice.

Nejsvětější Trojice – otevřená náruč

Jeden kněz na přednášce zmínil, jak ho při příchodu a odchodu z domu jeho otec chlapsky objal. Toto objetí pociťoval stále. Po přednášce někdo zaklepal na dveře jeho pokoje. Vstoupil vysoký mladý muž a po pozdravu řekl: "Chci si založit rodinu. Nejvíc mě oslovilo, když jste zmínil své přivítání a rozloučení se s otcem. V naší rodině se toto nikdy nestalo. Můj otec mě nikdy neobjal. Chci mít rodinu, děti. Mohu vás poprosit o takovou zvláštnost? Obejměte mě jako otec syna, abych uměl i já své děti otcovsky obejmout." Kněz otevřel náruč a tento zdatný mladík mu vpadl do objetí. Za chvíli oba plakali. Kdyby byl tehdy někdo přišel do místnosti, jistě by byl pořádně zaskočen.

Pokud tě neobjal tvůj otec nebo matka, protože se to ve vašich rodinách nepraktikovalo, tak se těš z této nové možnosti: z otevřené Boží náruče, lásky trojjediného Boha, aby tě ona objala jako člena Boží rodiny na celou věčnost. Vždyť nás může zachránit jen Lásky, trojjediný Bůh.

NEKLESEJ NA DUCHU, VSTAŇ A BĚŽ.
MILOSRDNÝ OTEC TĚ ČEKÁ, KAŽDÝ DEN VYHLÍŽÍ,
ABY TĚ MOHL OBEJMOUT A OPĚT DRŽET V NÁRUČI.

(podle KN)

Otče, važ si svých dětí

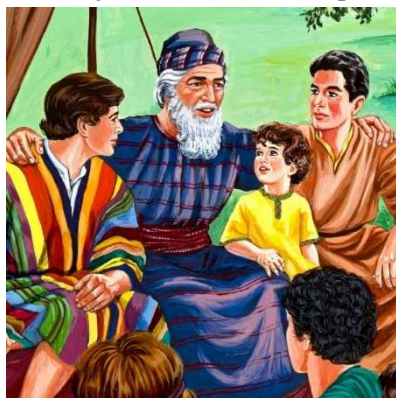
V současné době se možná více než v minulosti hovoří o důležité roli otce a jeho poslání v rodině. Absence otce v rodině zanechává v dětech hluboké prázdno. Jsou frustrované, citově zraněné, chybí jim autorita v osobě otce, pokulhává komunikace s okolím. Bůh však stvořil člověka jako muže a ženu a jejich život obohatil tím nejkrásnějším darem – dítětem.

Šla jsem po chodníku ulicí našeho hlavního města, když proti mně z uličky zpoza domu vyšla mladá žena. "Ahoj, jak se máš?" Zazněl ulicí milý pozdrav. Když jsem chtěla překvapeně reagovat, že se neznáme, pokračovala: "Peťo, poslouchej, chtěla jsem se tě zeptat..." Tehdy jsem pochopila, že ani milý pozdrav, ani otázka nepatřily mně. Na uchu měla sluchátko a s někým mluvila.

Tato úsměvná příhoda mě přinutila zamyslet se nad tím, jak vypadá komunikace v našich rodinách, společenstvích.

Dobrý otec sjednocuje

Rodina je základní buňkou společnosti, kde dochází k jisté znalosti, jak správně

žit a komunikovat. Otec je hlavou rodiny a jeho úloha by neměla zůstat pouze u symbolů. Písmo nám představuje otce v rodině v různých rovinách. Už v Knize Genesis se dočteme o velké přízni Jakuba vůči svému nejmladšímu synovi Josefovi. "Izrael miloval nejvíce ze všech synů Josefa, protože se mu narodil ve stáří" (Gn 37, 3a). Tato láska byla komunikací dvou srdcí, které byly vůči sobě uctivé. Nepřijímala však lásku ostatních členů rodiny, a proto vyvolávala žárlivost u těch, kteří se cítili ochuzeni o lásku svého

otce Izraele. V rodině by se měl každý člen cítit přijatý a není správné, pokud jeden zažívá přízeň a druhý je na okraji. Rodina je buňka, v níž chce každý růst a rozvíjet se. Bůh tento růst umožňuje každému. Zásadní chyby však dělá jen člověk.

Dobrý otec povzbuzuje

V rodinách komunikujeme mnohokrát tak, že mluvíme s někým, kdo je vzdálený, ale neumíme komunikovat s tím, kdo stojí vedle nás. Úloha otce jakoby se degradovala pouze na roli živitele rodiny. Do této role "banky" se však někteří otcové dávají uvést zcela vědomě a dobrovolně. Jsou unavení z práce, potřebují svůj odpočinek a klid, a proto svým dětem dají mnohdy to, co chtějí. Je však toto podstatná úloha otce?

V Knize Tobiaš se setkáváme s otcem, který miluje svého syna, má o něj starost, má pouze jeho, ale přesto ho vysílá do daleké krajiny. Je nádherné číst, jak otec Tobi vede svého syna Tobiáše v poznání

Hospodinova zákona: "Chraň se, synu, každého smilstva. ... miluj své bratry a nevynášej se v srdci nad bratry, syny a dcerami svého lidu ... Co se nelíbí tobě, nedělej ani ty jinému! ... O svůj chléb se poděl s hladovým a o svůj oděv s nahým!" (Tob 4, 12-16). Tobiáš dostal od svého otce Tobiho ten nejlepší příklad, jaký je možné vidět v rodinách. Jeho poslušnost mu přinesla Pánovu ochranu a požehnání.

Dobrý otec důvěřuje

Svatý Matouš hovoří o svatém Josefovi, že to "byl člověk spravedlivý" (Mt 1, 19). Otcovství svatého Josefa bylo asi ze všech nejnáročnější. Jen si představme úkol, že vychováváme Božího Syna. Jak se k němu chovat? Vždyť je to Bůh. Jsem hoden ho napomenout? Jak ho učit základním věcem - psát, číst, pracovat? Vždyť on bez přičinění člověka stvořil vesmír. Josef byl však muž hluboké pokory. Věděl, že Ježíš je pro něj darem, tak jak je on darem pro Ježíše. Láska byla vzájemná a do této lásky byla s velkou úctou zahrnuta i Panna Maria a celý svět. Josef byl "pouze" tesař, ale nevyčítal Ježíši, že on, Boží Syn, mohl jejich život zařídit lépe. Nevyčítal mu, že pro něj museli opustit milovaný Nazaret a že pro něj museli utíkat jako zloději do Egypta. Josef vnímal Ježíše jako nesmírný dar Boha. Jejich komunikace probíhala na stejných vlnových délkách plnění Boží vůle. Příliš mnoho kritiky deformuje duši dítěte. Příliš mnoho volnosti dělá z něj arogantního člověka. Otec rodiny má být muž

rozhodný, který svým dětem nabídne pevnou ruku pravdy, ale i náruč přijetí a odpuštění.

Dobří otec miluje

Příklad dokonalé lásky a poslušnosti vůči otci vidíme v osobě Ježíše Krista vůči nebeskému Otci. "Když vlastního Syna neušetřil, ale vydal ho za nás všechny" (Řím 8, 32a). Fotografie z oblastí, kde zuří válka nebo pronásledování, nám často ukazují obraz otce, jak objímá své mrtvé dítě. Kdosi jednou řekl, že není

větší bolesti, jako té, když rodič pohřbívá své dítě. Mýlně si myslíme, že Bůh se na naše utrpení dívá lhostejně. Často ho vnímáme z pohledu člověka. Když otevřeme Sváté písmo, najdeme v něm odkaz: "Mé myšlenky nejsou vaše myšlenky a vaše cesty nejsou mé cesty" (Iz 55, 8).

Vztah důvěry, lásky a úcty mezi Ježíšem - Synem a nebeským Otcem by měl odrážet i v našich křesťanských rodinách, společenstvích. Pokud to tak není, nehledejme chybu v Bohu a neobviňujme ho. Vždy nám dává novou šanci a sílu napravit a upevnit naše vztahy. Vždyť Bohu nic nedělá větší radost, jak úsměv na tváři svých dětí. Snažme se tento prvek přenést i do našich rodin.

(podle KN)

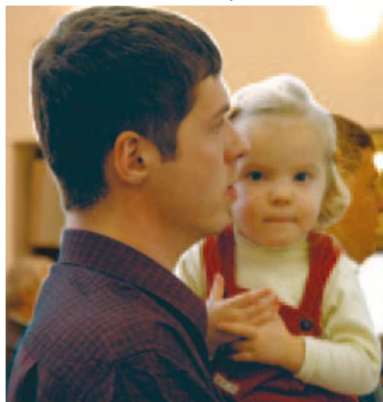
Tatínkovo desatero

1. První povinností otce vůči dětem je milovat jejich matku.

Rodina je systémem, který je udržován láskou. Láskou skutečnou a účinnou, nikoli pouze předpokládanou. Problémy rodinného života nelze bez lásky dlouhodobě snášet. Nemůžeme být „rodiči z povinnosti“. Výchova je vždy „záležitostí celé rodiny“. Hluboké souznění a intimní jednota jak mezi manžely, tak mezi dětmi je zdrojem potěšení a růstu, protože dávají jistotu. Tatínek může maminku chránit tím, že ji zastoupí, umožní ji odpočívat a dopřeje jí čas pro sebe samu.

2. Otec musí být především přítomen.

Tato přítomnost musí říkat: „Vy jste prvním zájmem mého života.“ Podle statistik otcové netráví autenticky výchovným způsobem denně ani pět minut času se svými dětmi. Výzkumy napovídají, že existuje přímá souvislost mezi nepřítomností otce a špatnými výsledky ve škole, nízkým inteligenčním kvocientem, delikvencí a agresivitou. Nejedná se o otázku času, nýbrž o otázku efektivní komunikace. Být přítomen pro tatínka znamená hovořit se svými dětmi, probírat s nimi práci a problémy, co nejvíce je zatáhnout do svého života. Tatínek se rovněž musí naučit vnímat všechny velké i drobné signály, které děti neustále vysílají.

3. Otec je vzorem ať chce či nechce.

Postava otce má v dnešní době nesmírný význam pro podporu a vedení dítěte. Především jako příklad chování, jako podnět k volbě určitého způsobu jednání podle správných pravidel; krátce řečeno, otec je vzorem čestnosti, spolehlivosti a shovívavosti. I když to děti neprojevují, či dokonce popírají, velice pozorně sledují co, jak a proč otec dělá. Postava otce má velký vliv na vývoj toho, co nazýváme „svědomím“.

4. Otec dává jistotu.

Tatínek je ochránce. Všichni v rodině to od něj očekávají. Tatínek ochraňuje i tím, že určuje pravidla a meze prostoru i času, že někdy řekne i „ne“. To je ten nejlepší způsob, jak říci „na tobě mi záleží“.

5. Otec povzbuzuje a vlévá sílu.

Tatínek svou lásku projevuje úctou, nasloucháním a přijetím. Skutečnou něhu projevuje ten, kdo říká: „Ať se stane cokoli, jsem tu pro tebe!“ Díky tomu se v dětech rodí životně důležitý postoj – sebedůvěra. Tatínek je neustále připraven dětem pomáhat a vyrovnávat jejich slabé stránky.

6. Otec vzpomíná a vypráví.

Otcovství je ostrovem, který přijímá „denní ztroskotance“. Znamená to učinit z některého momentu dne – například večere – místo setkání celé rodiny, kde se

může hezky povídat. Dobrý tatínek dokáže vytvořit kouzlo vzpomínek prostřednictvím drobných laskavých rituálů. V minulosti byl otec nositelem „hodnot“, a chtěl-li je předat dětem, stačilo je nařídit. Dnes je potřeba je ukázat, v čemž nám však moderní život brání. Jak je možné dětem něco ukázat, když

není čas ani na to s nimi hovořit, být s nimi v klidu, vyměňovat si názory, plány, myšlenky, vyjevovat sny, radosti i zklamání?

7. Otec děti učí řešit problémy.

Otec je nejlepším pasem do světa „venku“. Otec silně ovlivňuje schopnost zvládat realitu, samostatný postoj vůči světu, v němž žijeme. Tím přispívá k vnitřnímu uspořádání osobnosti dítěte. Tatínek je tím, kdo jim poskytuje mapu pro jejich život.

8. Otec odpouští.

Tatínkovo odpuštění je tou největší, neočekávanější a nejvíce pocíťovanou skutečností ze strany dítěte. Mladý člověk ve vězení pro mladistvé se svěřuje: „Můj otec byl ke mně vždy chladný a nechápavý. Když jsem byl malý, měl mě

velmi rád; jednoho dne jsem však udělal chybu a od té doby již nikdy neměl odvahu se ke mně přiblížit a políbit mě tak jako dřív. Jeho láska ke mně zmizela; bylo mi asi třináct let... Odepřel mi svou lásku právě tehdy, když jsem ji nejvíce potřeboval. Neměl jsem nikoho, komu se svěřit se svými bolestmi. Že jsem skončil tak nízko je i jeho vina. Kdybych byl na jeho místě, choval bych se úplně jinak. Neopustil bych svého syna v tom nejchoulostivějším období jeho života. Za pomoci skutečného otcovského pochopení bych jej povzbuzoval, ať se vrátí na správnou cestu. Toto všechno mi scházelo.“

9. Otec je vždy otcem, i když žije daleko.

Každé dítě má právo mít „svého“ tátu. Pokud otec dítě zanedbává, zapomíná na ně nebo opustí, způsobí mu zranění, které se již nikdy nezahojí.

10. Otec je obrazem Boha.

Být otcem je velikým povoláním, nikoli pouze osobní volbou. Všechny psychologické výzkumy říkají, že si děti vytvářejí obraz Boha podle svého otce. Ježíš nás naučil modlitbu Otče náš. Pokud se spolu s dětmi modlí maminka, je to krásné, ale skoro normální. Pokud se s dětmi modlí tatínek, zanechá v nich nesmazatelnou stopu.

(podle Salesiánského magazínu)

Když muž pláče, je to řádná síla

Muže odjakživa učili zadržovat slzy. Když si chlapec rozbije koleno, vštěpují mu, že nesmí plakat, ale bolest musí snést. City ho nemají zlomit, potřebuje být tvrdý. Proto místo slz řeší své utrpení uzavřením se do sebe, ale často i agresí.

Stála jsem na kůru a sledovala průběh kněžského svěcení. Poprvé se místo katedrálního chrámu stal místem udělení svátosti kněžství náš farní kostel. Kněžské svěcení přijal 80letý trvalý jáhen - vdovec. Ojedinelý případ, kterému se dostalo plných sedm svátostí. Nestává se to často, že by na svěcení vlastního otce byly přítomny děti. Jeho syn, chlap jako hora, se na závěr obřadu postavil a pomalu začal číst otců životopis. Hlas se mu čím dál tím více třásl. Otec, jako

mladý, se během komunismu připravoval na vstup do řehole verbistů, snil o kněžství, ale po zrušení řeholí v padesátých letech se svého snu musel vzdát.

Dnes, na sklonku života, si ho Bůh však přece povolal. Jakoby mu to i sama jeho manželka, která ho už dříve předešla do nového života, tam nahoře vyprosila. V tomto bodě se syn zasekl, v kostele nastalo ticho jako v hrobě. Všichni jsme vdechovali dojmavou atmosféru. Předčítající jaksi nedokázal dál pokračovat. Hlas se mu lámal, zmocnil se ho pláč. Najednou k němu přistoupil jeho bratr s mentálním postižením a pevně ho uchopil za rameno, aby ho posílil. Ta situace se nedá reprodukovat. V té chvíli nás v kostele

všech zalily slzy. Neohlížela jsem se, ale periferně jsem vnímala pohyb kapesníků. Myslím, že ani sám světitel – arcibiskup – se nezdržel.

Svědectví slz

To svědectví slz bylo silnější než celý proslav. Svědčilo o jedinečné chvíli, která hýbala celým nitrem. Nezadržela ji ani sebekontrola při veřejném vystoupení. Samozřejmě, dotyčný se pak omlouval, že to nezvládl, ale pro nás byl jeho pláč silnou výpovědí.

Svět nám namlouvá, že emoce je třeba potlačit, někdy přímo vyloučit ze života. Je třeba se chovat profesionálně, jednat jen s chladnou hlavou. Dokonce mnohé významné posty a funkce jsou podmíněny takovou necitlivostí. Země se tak stále více zaplňuje vzory dokonalé lhostejnosti. Přitom velké události dějin se uskutečnily právě pod vlivem přestoupení hranic konvenčnosti a zaběhnuté profesionality. Osobnosti nás neoslovují suchým chováním, ale hloubkou upřímného citového projevu, kterým odkrývají a zprostředkovávají cosi ze svého vnitřního bohatství. Cit je to, co spojuje, přiblíží, v čem se cítíme sobě rovní, díky čemuž se rozhoří srdce a do duše vstupuje důvěra.

Víme, že ani Ježíš neskrýval emoce, nedělal ze sebe dokonale ovládajícího se. Nepodceňoval city a nikdy nenaznačil, že by byly nehodné chlapa. Kde se tedy bere ta falešně zakořeněná identita mužnosti? Možná proto se hodně mužů

neodhodlá následovat Ježíše, protože se jim zdá příliš měkký, zženštilý, málo odolný. Naopak, Ježíš si vážil citů a považoval je za důležitou a nádhernou stránku lidství. Asi budeme překvapeni, že v nebi budou zářit jako známka lidské originality oproti jiným stvořením. Bez citů není opravdovosti života. Vše velké a opravdové, k čemu si vytvoříme pouto, se rodí v atmosféře citů.

Obchod s emocemi

Bible je plná emotivních příběhů a situací, které jako tykadla navazují kontakt s naším vlastním citovým polem: Ježíš s prudkostí vyhnal z chrámu směnárníky, zaplakal nad Lazarem spolu s Marií a Martou, projevil lítost nad hříšnicí, zajásal radostí u Zachea.

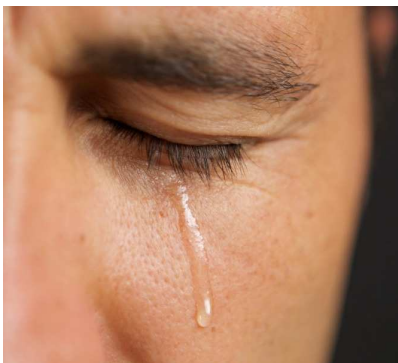
Říká se, že v životě muže jsou dvě situace, ve kterých je autentický: když hluboce miluje a když je hluboce zraněn. Tehdy nedokáže oklamat a zakrýt své zasažené srdce.

Výraz "city" však potřebujeme očistit. V nedávné době jsme mu přisoudili příliš povrchní a banální smysl. Zasloužili se o to snad i pochybné relace a seriály levného typu, které si budují sledovanost na úkor kvality lidských citů. Devalvují jejich hodnotu přílišným vybičováním nebo jejich neskutečně kýčovitým prezentováním. Kameery indiskrétně vstupují do lidského soukromí a přepadávají nepřipraveného člověka v jeho emočních extázích. To má máloco společného s opravdovým lidským citem, se zdůvěřováním se. Spíše jde o výstřednost a často až o obchod s emocemi. Skutečný cit je vřelý, nespojuje se se ziskem, nesnaží se mermomocí zaujmout pozornost. Vyjadřuje stav čehosi, co tkví v jádru bytosti, a není samo o sobě cílem.

Pocity, city, láska a nenávisť

Psychologie popisuje city poměrně zjednodušeně, dokonce jako biologické pochody. Citem nazývá i lásku nebo nenávisť. Filozof Max Scheler v díle Řád lásky však tvrdí, že cit vyjadřuje stav, který závisí na aktu lásky a nenávisti, od chtění a vůle, a nikoli bezprostředně od představ a předmětů. Ukazuje na vztah mezi pozitivními a negativními kvalitami hodnot. "Nikdy nelze – jak se o to mnozí pokoušeli – odvodit lásku a nenávisť z průběhu citů. Spíše jsou tyto city samy celkem podmíněné láskou," říká M. Scheler. Primární je tedy skutečnost lásky, nebo její popření – což je nenávisť. Podobně se vyjadřuje Martin Buber

ve svém díle Já a ty: "City provázejí fakt lásky. City jsou něco, co máme, láska se však děje. City přebývají v člověku, ale člověk přebývá v lásce." City jsou tedy jen vyjádřením jiného mnohem důležitějšího fenoménu. City však je třeba odlišit od pocitů. Zatímco pocity jsou smyslové vjemy silně spojené s hmotným substrátem, se smyslovými orgány, registrují dotyk, zvuk, obraz – vznikají rychle a obyčejně se jim nemůžeme ubránit, city mají mnohem duchovnější povahu. Sice ne zcela nezávislou od činnosti těla, protože člověk je jednotou těla a ducha, ale přece poukazují na jiný podklad. Vážou se na dar lásky, který nezaslouženě dostáváme jakoby z jiného světa. Působí přímo v naší podstatě, hýbe námi, motivuje, zapaluje city, vzbuzuje odvahu a odhodlání k oběti. Ale jeho podstata zůstává lidsky neuchopitelná. Právě pro její nevysvětlitelnost si lidé lásku snížili a nazvali ji citem a zařadili mezi ostatní city, dokonce mezi pocity, přičemž ji ztotožnili s jinými běžnými smyslovými potěšeními. Někteří autoři se snaží rozlišit několik rovin citů.

Tři roviny citů

Jezuita Richard Čemus v knize Tajemství srdce říká, že "cítit je činnost srdce", přičemž pod srdcem se myslí střed bytosti, prostor myšlení a chápání. A tak existují "city ducha, duše a těla". Duchovní city vyjadřují naši "sourodnost s božským". "Cítíme se dobře, když se nacházíme při modlitbě a v dobrém vztahu k Bohu". Čemus vysvětluje, že "necitlivost vůči Božím věcem je důsledkem hříchu". Potom připomíná city psychologického neboli duševního života člověka. Rozlišuje teoretické, praktické a estetické city podle toho, zda mají vztah k intelektu, vůli nebo jsou důsledkem úvahy srdce nad vlastním bohatstvím. "Teoretické city jsou horká touha po pravdě, praktické vroucí touha po dobru, a estetické – láska ke kráse." A konečně má člověk ještě tělesné city – dodává –, instinkty s cílem dosáhnout zdraví a tělesnou harmonii.

Jaký vztah má pláč a slzy k srdci? Jsou opravdu jen jakýmsi neregulovaným projevem bouřlivých záłudných citů? Podle mystičky Kateřiny Sienské slzy vyrovnávají vztah mezi srdcem a duchem. Ve svých Dialozích Kateřina rozpracovává teologii slz podle chápání, jaké se jí dostalo při mystickém sjednocení se svým Pánem. Učitelka Církve i dnes může inspirovat, jak lze

chápat bohatství a smysl lidských slz. V učení o slzách sv. Kateřina zprostředkovává Pánovo vysvětlení o důvodech a plodech lidských slz. Rozděluje je na pět druhů.

Teologie slz Kateřiny Sienské

První jsou slzy nečistých lidí – slzy odsouzení, týkají se těch, kteří se nacházejí ve stavu smrtelného hříchu. Jejich pláč pramení ze srdce, ale je porušený a ubohý jako jejich činy. Druhé – slzy strachu – vznikají u těch, kteří se pozvedají z hříchu a bolesti, začínají poznávat svou ubohost, litují, že uráželi Boha a začínají mu s prostotou sloužit.

Třetí typ slz se vyskytuje u lidí, kteří již dosáhli určitou dokonalost v lásce k bližnímu a milují Boha bez jakýkoliv ohledů na sebe. Pláčou a jejich pláč je dokonalý. Žijí v naději v Boží milosrdenství a zakoušejí jeho dary a milosti, kterými je zahrnuje. Postupně se sjednocují

s Pánovou vůlí, odívají se do lásky k bližnímu a pláčou bolestí nad urážkami, kterých se dopouštějí vůči Bohu i bližnímu. Čtvrtý stav se spojuje s třetím a představuje slzy radosti prolévané s velkou něhou. Duše se v lásce k bližnímu stala trpělivou, dosahuje pravou pokoru a není závislá na nabízené duchovní nebo časné útěše. Poslední jsou ohnivé slzy, při kterých oči neslzí a které utěšují ty, kteří touží plakat, ale nemohou. Chtěli by rozpustit svůj život v pláči z nenávisti k vlastní slabosti a za spásu duší, ale nedokážou to. Tito lidé pláčou slzami ohně, v nichž před Boží tváří za ně a za bližní pláče Duch Svátý. Tak to vyjádřil sv. Pavel, když říkal: "...sám Duch se za nás přimlouvá nevyslovitelným vzdechy" (Řím 8, 26). Zdá se, že slzy a pláč jsou pro člověka velmi potřebným prostředkem na cestě k Bohu. Jsou znamením prolomení vlastní pýchy a samolibosti. Nelze je tedy považovat za ostudu ani u muže, ani podceňovat jejich očištnou funkci v našem životě.

(podle KN)

Password katolíka aneb něco o Vyznání víry

V informatice, ale i v jiných oblastech se běžně setkáváme s tím, že pokud chceme mít přístup k osobním, zvláště chráněným nebo cenným informacím, musíme uvést password, heslo, které jsme předtím buď sami zadali, nebo ho zadal někdo, kdo je správcem daných informací. Obrazně řečeno, i Katolická církev má takový "password". Otevírá nám nejen brány Církve, ale i nebe. Je jím Vyznání víry. V kratší verzi má 78 a v delší 165 českých slov.

NEZBYTNOST VYZNÁNÍ VÍRY

Kdo chce mít přístup k životu Církve a být jejím členem, má *Vyznání víry* nejen znát nazpaměť, ale i opravdu věřit vše, co obsahuje. Vyznání víry je závazné pro každého pokřtěného katolíka a spojuje ho se všemi členy Katolické církve. Ten, kdo řekne: "*věřím v Boha...*", současně vyznává: "*souhlasím s tím, co Katolická církev věří, tedy jsem jejím členem*". Bez poznání a vyznání tohoto "passwordu" nelze udělovat křest, který je branou k životu v Církvi. První vyznání víry dělá člověk právě při křtu. Pokud je ještě dítětem, dělají to místo něj jeho rodiče a kmotři.

RŮZNÉ NÁZVY

Vyznání víry nazýváme také *Krédó* – podle slova *věřím* na jeho začátku. Bývá zvykem označovat ho také jako *symbol víry*. Řecké slovo *symbolon* znamenalo polovinu zlomeného předmětu, například pečetě, který se používal jako potvrzení. Zlomené části se přikládaly k sobě, aby se ověřila totožnost nositele. Symbol víry je tedy poznávacím znakem a důkazem každého katolíka, že patří proto do společenství věřících, do Církve. Není proto náhoda, že každou neděli a při slavnosti ho opakujeme při mši svaté.

Symbolon má i jiný význam. Označuje také sbírku, souhrn nebo stručný přehled.

Proto je symbol víry zároveň sbírkou hlavních pravd víry. Už od samého počátku Církve vyjadřovala svou víru v krátkých formulacích, které byly závazné pro všechny, a to, co bylo podstatné, se snažila soustředit do organicky členných souhrnů. Ty byly určeny především kandidátům na křest. *Vyznání víry* nebylo sestaveno tak, jak se líbilo lidem, ale z Písma svatého byly vybrány ty nejdůležitější části, které tvoří jednotné učení víry. Jak semínko stromu obsahuje v malém

zrnku mnoho větví, tak i *Vyznání víry* zahrnuje v několika slovech celé náboženské poznání Starého i Nového zákona.

DĚLENÍ

Podle prastaré tradice, potvrzené už svatým Ambrožem, se *Vyznání víry* obvykle dělilo na dvanáct článků, které v souladu s počtem apoštolů symbolizují souhrn apoštolské víry.

Podobně jako i mezi údy lidského těla, které tvoří jeden celek, existuje určité členění, tak i ve *Vyznání víry* se nazývají články ty pravdy, ve které máme jednotlivě a postupným poznáváním věřit.

VÍCE VERZÍ

V průběhu staletí – jako odpověď na potřeby různých dob – vzniklo více *vyznání víry*. Zvláštní postavení v životě Církve zaujímají zvláště dvě:

1. *Apoštolské vyznání víry*, které se tak nazývá proto, že se považuje za věrně shrnutí víry apoštolů. Je to staré křesťanské vyznání víry římské Církve. Jeho velká vážnost vyplývá z toho, že je to symbol, který uchovávala Církev v Římě, kde sídlil apoštol Petr a kde se jeho text začal společně odříkávat. Je to vlastně nejstarší římský katechismus.

2. *Nicejsko-caříhradské vyznání víry* si získalo velkou vážnost tím, že vzniklo na prvních ekumenických koncilech – v roce 325 v Niceji a v roce 381 v Cařihradě. I dnes je společné pro všechny velké Církev Východu i Západu.

KRÉDO V NAŠEM ŽIVOTĚ

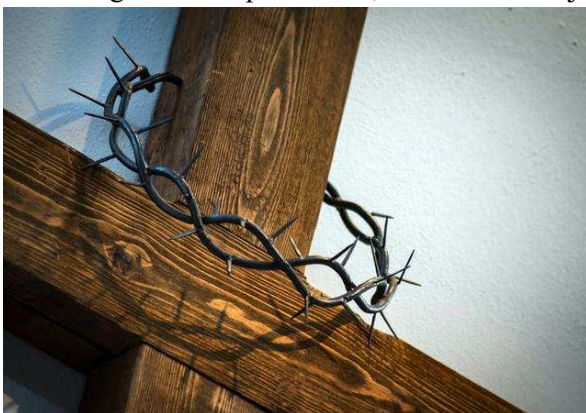
Říci s vírou *Krédo* znamená vstupovat do společenství s Bohem Otcem, Synem i Duchem Svátým a též do společenství s celou Církví. Tato slova jsou „kryta zlatem“ víry a krví miliónů lidí. Jednou na mne velmi silně zapůsobilo, když jsem viděl svého přítele nad rakví svého otce, který zemřel poměrně mladý na rakovinu, jak nahlas vyznával slova Kréda. Jako by říkal: „Pane, nechápu, ale věřím, že jsi a že nás miluješ!“ Vyznání víry nemáme jen *odhrkat* v kostele, ale opravdu vyznat v každé situaci našeho života.

(podle AHA)

Každý den zemře osm křesťanů pro své náboženské přesvědčení

Každý den zemře ve světě osm křesťanů pro své náboženské přesvědčení. Uvedla to během tiskové konference v Bratislavě poslankyně Národní rady (NR) SR Anna Verešová. Ředitel organizace Open Doors, která monitoruje tento problém, Michel Varton přiblížil, že ve světě čelí pronásledování kolem 250 milionů křesťanů, což znamená, že z celkového počtu věřících jde o jednoho z 12 křesťanů.

"Pronásledování křesťanů je globální problém a před nějakým časem nám to bylo známé jen jako obyvatelům východní Evropy, ale dnes

se pronásledování křesťanů vzhledem k jejich víře děje téměř po celém světě. Podle studií Open Doors dochází k pronásledování křesťanů až v 58 zemích světa," uvedl Varton. Poznamenal, že za posledních pět let počet pronásledovaných lidí kvůli víře stoupá.

Nejproblematictější situace je v Severní Koreji. "Jde o zemi, která se stala tím nejhorším místem pro život křesťanů. Nemůžeme zde mluvit o praktikujících křesťanech, protože jsou napadáni za jejich vnitřní víru," přiblížil Varton. Konkretizoval, že lidé jsou posíláni do táborů smrti v momentě, když někdo přijde na to, že věří v Boha. "Přesto je v Severní Koreji kolem 300.000 věřících. Na dalších místech jsou Afghánistán, Somálsko, Súdán, Pákistán, Eritrea, Libye, Irák, Jemen a desítku uzavírá Irán," objasnil.

Ve 40 z 50 nejvíce problematických zemí kořen pronásledování pramení z radikálního islámu. "Nedá se mluvit jen o islámu. Jednou z problematických zemí je i Indie, kde je na vzestupu hinduistické radikální hnutí, které se snaží docílit, aby 100 procent obyvatelstva Indie bylo hinduistického vyznání," řekl ředitel Open Doors. Za problematickou zemi označil i Keňu, zejména na hranicích se Somálskem. "Extremisté se zde snaží vymazat křesťanskou víru. Stává se, že teroristé zastaví autobus a každému položí otázku, zda je křesťan nebo muslim. Když odpoví, že je křesťan, popraví ho," doplnil.

Zprávu o pronásledování křesťanů ve světě se zabývají představitelé Open Doors během konference s názvem Osm prázdných židlí v prostorách NR v Bratislavě. "Osm prázdných židlí je symbolikou toho, že každý den zemře ve světě osm křesťanů pro své náboženské přesvědčení. I dnes si osm křesťanů nese ke stolu ke své rodině," řekla Verešová.

Připomněla, že Slováci jsou národ, který je citlivý na tyto skutečnosti. Poukázala na historické souvislosti, když zhruba před třemi desetiletími byli Slováci národem, který tento problém zažíval. Podle europoslance Branislava Škripeka se osm zavražděných křesťanů může jevit jako číslo, ale za každým číslem je člověk, a nejen vzdálená skutečnost.

(Zdroj: TASR)

Příspěvek do Diecézního fondu na podporu kněží a pastorage brněnské diecéze

Jako odpověď na dotazy typu: „Jak je to s tím desátkem pro biskupství?“ přinášíme výpis z úředního věstníku brněnské diecéze a výpočet částky pro letošní rok pro naše farnosti.

Po projednání s Kněžskou radou brněnské diecéze a Ekonomickou radou brněnské diecéze stanovují, aby farnosti, duchovní správy a kapituly brněnské diecéze uhradily pro rok 2018 příspěvek do Diecézního fondu na podporu kněží a pastorage brněnské diecéze.

Příspěvek se skládá ze dvou částí (A) a (B).

Část (A) - Příspěvek farností a duchovních správ stanovují takto:

Podle výsledků sčítání účastníků bohoslužeb je určen vážený průměr (P) počtu osob starších 18 let, které navštěvují nedělní bohoslužby. Ve váženém průměru je použit rok 2014 s vahou 60 % a rok 2009 s vahou 40 %. Za každou takto určenou osobu stanovují příspěvek na 280 Kč za rok.

Část (B) - Příspěvek farností, duchovních správ a kapitul stanovují takto:

1. Při prodeji nemovitého majetku stanovují příspěvek ve výši 60 % z příjmů po odečtu daně z příjmů právnických osob, příp. daně z nabytí nemovitého majetku (pokud ji uhradila farnost, duchovní správa nebo kapitula). Od příjmů je možno odečíst i náklady, příp. předpokládané náklady na pořízení majetku, který bude využíván v hospodářské činnosti. Nákup tohoto majetku je možno odložit na dobu 3 let. Pokud bude předpokládaná částka na pořízení majetku

750 000 Kč a vyšší, bude uložena na účtu Biskupství brněnského a bude uvolněna v době pořízení majetku do hospodářské činnosti. Lze požádat i o prodloužení doby na pořízení majetku do hospodářské činnosti.

2. Z pachtovného z pozemků, a to i lesních, příp. z nájemného podle smluv uzavřených do 31. 12. 2013, stanovují příspěvek ve výši 25 % z příjmů po odečtu daně z nemovitých věcí a daně z příjmů právnických osob.

3. Z nájemného z budov nebo z části budov a z nájemného z movitých věcí stanovují příspěvek ve výši 3 % z příjmů po odečtu daně z nemovitých věcí a daně z příjmů právnických osob.

4. U hospodaření v lesích stanovují příspěvek ve výši 25 % z výsledku hospodaření po odečtu daně z příjmů právnických osob. Podobně jako při prodeji majetku je možno od výsledku hospodaření odečíst částku, která bude v dalších 2 letech použita v lesním hospodaření.

5. U ostatních aktivit v hospodářské činnosti stanovují příspěvek ve výši 10 % z výsledku hospodaření po odečtu daně z příjmů právnických osob. Do hospodářské činnosti nebudou zahrnuty příjmy a výdaje z hlavních činností prováděné za úplatu, tj. z činností, které souvisejí s pastorcí: farní tábory, farní dny, farní plesy a obdobně.

Příspěvek části (B) se vypočte na základě údajů z účetních závěrek za rok 2017, případně podle účetních knih a dalších dokladů.

* * * * *

Na neděli 23. 9. 2018 vyhlašuji sbírku na podporu pastore a kněží brněnské diecéze. Vybraná částka bude použita jako splátka příspěvku do Diecézního fondu na podporu kněží a pastore brněnské diecéze.

Vojtěch Cikrle

Splátky pro rok 2018

<i>farnost</i>	<i>část A</i>	<i>část B</i>	<i>celkem</i>	<i>1. splátka k 15.6.</i>
Dolní Loučky	38.920,-	105.892,-	144.812,-	57.925,-
Olší	19.600,-	42.826,-	62.426,-	24.970,-
Žďárec	39.200,-	11.167,-	50.367,-	20.147,-

ROZPOČET FONDU PRO ROK 2018

Příspěvky farností a kapitul brněnské diecéze včetně sbírky 23. 9. 2018 a darů fyzických a právnických osob 23 500 000 Kč

Výdaje na mzdy kněžím 17 670 000 Kč

Zajištění technické a ekonomické agendy farností 5 750 000 Kč

Diecézní setkání ministrantů 80 000 Kč

Komunikace s otcem ve stáří, nerozumí si s mámou

Dialog se starými lidmi si někdy vyžaduje jistou dávku tolerance a trpělivosti. Při vážných tématech je třeba opatrně volit slova, mluvit rozumně a klidně. K porozumění přispívá i modlitba zejména za své nejbližší.

*Vážená redakce,
jak nám reagovat na podněty svého 82letého otce, kterého mám ráda, často však musím držet jazyk za zuby, abych ho neurazila? Na stáří umí být urážlivý a ironický. Mám mu ve všem přitakávat, nebo mu i říci svůj názor? Otec si s mámou nerozumí, žijí jako dva cizí lidé, takže tam opora není.*

Julie

Vážená paní Julie,

svůj problém jste popsala velmi stručně, proto se nedá přesně určit, o co v komunikaci s vaším otcem jde. Pokusím se reagovat alespoň na to, co jsem z vašeho dotazu vyrozuměl. Z toho, co píšete, vnímám dvě stránky problematické komunikace: na jedné straně otcovy ironické poznámky, které vám ubližují, na druhé straně jeho "urážení se" jako reakce na to, co říkáte vy.

Starého člověka je těžké změnit - téměř až nemožné, proto je mnohem schůdnější cesta přijímat ho takového, jaký je. Pokud jde o ironické poznámky, je lepší nereagovat na ně a sama pro sebe si říci, že otec je už starý, mnohým věcem nerozumí a jeho názor třeba

brát s rezervou. V tomto postoji se vás to bude méně dotýkat a pocítíte k němu méně zlosti. Ne nadarmo se říká, že se starými lidmi je třeba komunikovat často jako s malými dětmi. Mají totiž zhoršený úsudek, hůř přijímají nové informace. Bývají také nervóznější, popudlivější, méně se ovládají. Z toho mohou pramenit poznámky, které se mohou jiných dotknout. Nejlepší reakcí na ironii je ignorovat ji - vhodné je ignorovat ironický tón a reagovat pouze na věcnou informaci. Jednoduše mnoho takových poznámek je třeba "pustit jedním uchem dovnitř, druhým ven".

Pokud jde o to, že otec se potřebuje vypovídat, "přítakání" je bezpečnější, i když máte možná jiný názor. Pokud se však s otcem potřebujete na něčem dohodnout, nebo jde o něco vážného - například otec svými slovy vám nebo někomu jinému ubližuje, pak je vhodnější říct svůj názor. Je však třeba velmi opatrně volit slova a mluvit rozumně, co nejvíce "bez emocí". Zde se již dostáváme k druhé stránce komunikace - k otcovu "urážení se". Tomu lze předejít jedině tak, že si dobře promyslíte, co mu chcete říct. Předem zvažte a "zkontrolujte se", zda je to opravdu nezbytné, nebo zda mu tím také chcete odplatit ironickou poznámku. Pak si pečlivě připravte, jak a jakým tónem hlasu mu to chcete říct. Tedy ne formou kritiky a výčitek, ale jako informaci o faktu nebo o vašich pocitech.

Velmi důležité je komunikovat pravdivě. Pokud vám něco vadí z toho, co otec dělá, důležité je říci to přímo, klidně, bez hněvu, ale aby to otec věděl. Možná si někdy ani neuvědomuje, co jeho slova nebo jednání dělají s druhými. Potřebuje dostat zpětnou vazbu. Není jisté, zda v tomto věku to ještě bude schopen přijmout a změnit, ale alespoň uděláte vše, co se dá pro to udělat.

Milá Julie, ke klidnému soužití vydatně přispívá modlitba za své nejbližší. Proste Boha i za "velké věci", v tomto případě i za to, aby se otec s mámou sblížili a odpustili si.

(podle KN)

Jak správně reagovat na bludy na internetu?

Internet je mocné médium, které může udělat mnoho dobra. Bohužel i tento technický výdobytek mohou být zneužity. Prvním krokem, jak nepodlehnout útokům na Katolickou církev, je nevěnovat jim pozornost.

Vážená redakce,

do e-mailové pošty mi přicházejí informace s uvedením internetového odkazu, kde si lze přečíst nepravdivé, zavádějící, ba až urážlivé příspěvky proti Katolické církve, jejímu učení a zejména vůči papeži (současnému i předchozím), biskupům a kněžím. Autory těchto hanlivých útoků jsou takzvaní pravověřící, kteří namísto hlubšího poznání křesťanské víry a kontextu aktuálních událostí v Církvi prezentují sami sebe a nevybíravým způsobem rozšiřují bludy. K mnoha jejich "výhradám" se Církev nevyjádřila. Nevím proto, jaký postoj zaujmout k osočování Církve, abych odesílatele této e-mailové pošty vyvedla z omylu. Prosím o usměrnění.

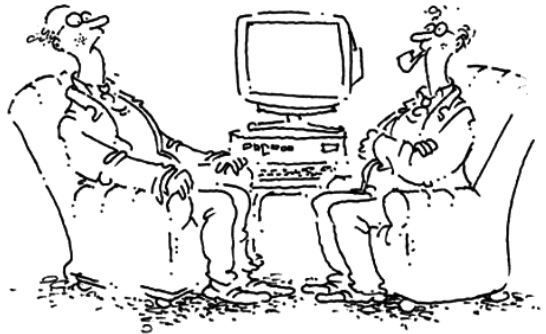
Zuzana

Milá Zuzano,

srdečně vás zdravím. Děkuji vám nejen za položenou otázku, kterou má více věřících, ale neumějí ji tak dobře zformulovat jako vy, ale i za hezké předsevzetí, že pomýleným ve víře chcete pomoci na správnou cestu.

Internet je mocné médium, které může udělat mnoho dobra. Bohužel i tento technický výtvarný produkt lze zneužít a zneužívá se i v takových životně důležitých otázkách, jakou je oblast víry a duchovna.

Zdá se, že prvním krokem, jak nepodlehout útokům na Katolickou církev, je nevěnovat jim pozornost. Zde dvojnásobně platí: "Poradte se u odborníka!" Vždyť ani své auto bychom nedali komukoliv opravit, ani své zdraví bychom komukoliv nesvěřili do péče. Vyjádření či zasahování neodborníků si v důležitých oblastech vůbec nepřipouštíme. O to více musíme být rozumní, pokud jde o duši a její nadpřirozený život – život božské víry, naděje a lásky. Kdo jsou tito samozvaní (pravověrní) proroci? Častokrát nic pořádně o nich nevíme.

ANO, INTERNET MÁ VELIKOU BUDOUCNOST. ROZHODNĚ VĚTŠÍ NEŽ ČLOVĚK.

Druhým krokem je zdravé povědomí stojící na jistotě: Víím, kdo má právo (a povinnost) závazně učit o věcech víry a mravů – to je (jedině) Církev. Tuto důležitou otázku musel řešit už i sv. Pavel. Ten svému milovanému žákovi Timotejovi radil: "Toto ti píšu v naději, že brzy přijdu k tobě, ale pokud se zpozdím, abys věděl, jak si máš počínat v Božím domě, jímž je Církev živého Boha, sloup a opora pravdy" (1 Tim 3, 14-15). Podobně se vyjadřovali i další obecně uznávané církevní autority. Sv. Petr věřícím napsal: "Především však vězte, že žádné proroctví v Písmu nepřipouští soukromý výklad. Neboť proroctví nikdy nezvešlo z lidské vůle, ale pod vedením Ducha promluvili lidé posláni od Boha" (2 Pt 1, 20-21). Úloha Církve a zejména její viditelné hlavy, Svatého Otce, je biblicky odůvodněná, rozhodující a jasná: "Kdyby ani je neposlechl, řekni to Církvi. A kdyby ani Církev nechtěl poslechnout, ať ti je jako pohan a celník" (Mt 18, 17, srov. také Mt 16, 17-19).

Ovšem, Církev (a Svatý Otec) učí mnoha způsoby. Teologové zdůrazňují, že je třeba rozlišovat běžné učení od slavnostního učení. Podstatný rozdíl mezi nimi je v tom, že ve slavnostním učení je stoprocentně zapojen dar věrnosti Kristově pravdě (božský dar neomylnosti), ale v tom běžném učení není dar věrnosti stoprocentní. Kdo toto správně nerozlišuje nebo záměrně nechce rozlišovat, ten hledá různé nesrovnalosti v různých výrocích, jen aby zpochybnil církevní

autoritu. To je však bludná cesta; cesta, která nevede k spásnému poznání ani k radostnému prožívání víry.

Prosím, snažme se čerpat duchovní poučení jen z čistých (ověřených) zdrojů a modleme se za ty, kteří jsou již podvedeni, aby co nejdříve našli pokoj v Církvi, která jediná je "sloup a opora pravdy".

(podle KN)

Pro zamilované

„...Neexistuje marná láska.“

Don Chisciotte

A JE KONEC...

Je to hrozné

Jak se cítí chlupci a dívky, kteří se právě rozešli se svými přáteli?

Představte si, že vám právě spadlo na hlavu 100 kilové závaží a kolem sebe vidíte samé hvězdičky... Přesně takto se cítí!

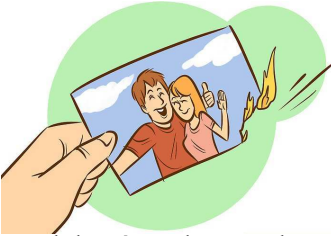
Naplňuje vás po takové zkušenosti pouze smutek? Je tu ještě cosi jiného. Především zvláštní pocit, který proniká až ke kostem, který blokuje každodenní shon a vy se ptáte: "Co se to stalo?" Koukáte do zrcadla a nepoznáváte se; přátelé k vám mluví a vy je ani neslyšíte. Chtěli byste jít ven, ale cosi vám brání. Je to sklíčenost, ochromenost, která často přichází "potom", po špatně skončeném příběhu. Vy však musíte být silní (alespoň se o to pokuste!). Reagujte (nyní se podíváme jak) a jedněte tak,

aby se vašemu štěstí nic nestavělo do cesty! Posbírejte se a začněte se co nejdříve usmívat, vaše srdce to potřebuje!

Od K.O. po O.K.

Život jde dál... i když cosi skončilo. Toto jsou etapy na začátku trochu bolavé, ale určitě užitečné cesty.

Tragédie

Určitě je to tvrdý úder, tragédie... První šok ("Podívej, chtěl jsem ti jen říct, že by bylo dobré, kdybychom se už více nesetkávali.") nahrazují protikladné pocity, které vám bzučí v hlavě jako rozzlobené včely: neschopnost tomu uvěřit ("To není možné..."), úlek ("Co budu teď dělat?"), hněv ("Jak mi to mohl udělat?!"), strach ("Kde jsem udělal chybu?"). Tragédie spočívá přesně v tomto: mysleli jste, že jste se svým partnerem dokázali vytvořit úplnou shodu a najednou se vám všechno vymklo z rukou. Máte chuť plakat a utéct daleko a neumíte pochopit, proč vás váš partner opustil.

Postupné uvědomování si

Prožité "trauma" způsobí, že se uzavřete do sebe. Je to období "ježka". Ať se vás nikdo nedotýká, neboť koušete! V tomto okamžiku si postupně uvědomujete, co se opravdu stalo: v mysli se vám objevují slova a gesta. Opět se cítíte sami... a je opravdu těžké najít útěchu!

Smutek

A v tom se na scéně objevuje smutek. Je to však velmi zvláštní smutek. Nyní se díváte na to, co se stalo, z jiné perspektivy, z větší dálky a s větším klidem. Zdá se vám, že jste ztratili to snadné a jednoduché nadšení.

Zabaleni

Nastává moment, ve kterém zabalíte celý příběh. Stop! Na tento příběh nelze zapomenout. Je třeba ho uskladnit, dát na své místo do regálu zkušeností. I když jste si to možná neuvědomili, při prožívání těchto čtyř fází jste určitě o něco dozráli. Je tedy správné, abyste tento poklad uchovali pro další příběh, další lásku.

I proto, že tragédie, postupné uvědomování, smutek, jsou jen okamžiky. Přijdou, vše převrátí naruby a odejdou. Když bouře pomine, vy jste stále tady, s vaším mládím a srdcem připraveným pro znovuzrození a lásku.

Řešení srdce

Vaše love story skončila. Netužte po odplatě, neuvažujte špatně o člověku, který vám způsobil utrpení. Snažte se myslet pozitivně, nepoddávejte se.

- ♥ Pokud se vám vaše situace vůbec nelíbí, zkuste se na ni podívat z jiného pohledu: "Dobře, trpím, ale to, co se stalo, je určitě na něco dobré; jsem uvědomělejší, tato zkušenost mi otevřela oči."

Udělat ze svých zkušeností poklad, znamená přesně toto: dívat se jasným pohledem na vše, co prožíváte; vždyť nic na tomto světě není jen tak!

- ♥ Nebuďte tedy smutní! Pokuste se obrátit svou zkušenost na dobré dřívce, než by se vzpomínka na ni proměnila na obrovský a tížící balvan. Není ostuda, že vás váš chlapec či dívka nechali, není to ani vina, ani rozsudek. Je to součást života. V duchu si řekněte: "Je načase, abych znovu změnil osla na komára!"

- ♥ Podívejte se do svého nitra, na své trpící srdíčko a zhluboka se nadechněte. Ještě stále bije a dokonce zesílilo. Vydrželo bouři a nepoškodilo se. A teď je znovu připraveno vést vás cestami lásky.

MINITEST – A nyní?**1. Právě skončila moje love story:**

- a) je to hrozný pocit
- b) nedokážu to pochopit
- c) je to tvrdé, ale přežiji

2. Smutek je:

- a) ospravedlnitelný
- b) normální, ale nesmím si na něj zvyknout
- c) způsob obrany jako každý jiný

3. Dokážu překonat tento okamžik?

- a) teď určitě ne
- b) snad časem
- c) s trochou dobré vůle určitě

4. Být opuštěný/á znamená:

- a) ztratit chuť žít
- b) začít všechno znovu
- c) octnout se úplně sám/a

B O D O V Á N Í

	1	2	3	4
a)	7	7	4	4
b)	4	10	7	10
c)	10	4	10	7

Od 16 do 20 bodů

Doprčic, neumíš vůbec spolknout to, že tě tvůj partner opustil. Proč se na tuto záležitost nepodíváš přes nové brýle (brýle srdce). Mohl bys změnit pohled!

Od 21 do 30 bodů

Víš, že tato zkušenost není zrovna jedna z nejkrásnějších. Ať tě to však neznechucuje, nezavírej své srdce. Bolestné zkušenosti nejsou nikdy zbytečné. Proměň je na poklad!

Od 31 do 40 bodů

Pochopil jsi, že existuje lék na smutek, který doprovází rozpad vztahu. Tím lékem jsou dokořán otevřené oči a srdce připravené vyhnout se stejným chybám. Dej se do toho!

52 JEDNODUCHÝCH ZPŮSOBŮ JAK S DĚTMI MLUVIT O VÍŘE

38.

NEPODLÉHEJME PŘEDSUDKŮM

Učení víry

- Všichni lidé jsou Božími dětmi.
- Ježíš nám svými slovy a skutky ukazoval, jak máme milovat druhé.

Podněty na poučení z každodenního života

- Když zjistíte, že u vašeho dítěte se začínají projevovat předsudky, zejména jemné narážky v běžné řeči.
- Pokud se vaše dítě stane objektem diskriminace nebo ono někoho diskriminuje.
- Pokud vaše dítě vidí, že vy nebo vaše manželka / manžel máte předsudky vůči nějakému člověku nebo skupině lidí.

Příběhem o milosrdném Samaritánovi Ježíš vkročil na horkou půdu hluboce zakořeněných předsudků. Za Ježíšových dob totiž Židy od malička učili, aby se se Samaritány, které pokládali za nehodné, vůbec nestýkali. Podobností o milosrdném Samaritánovi, ve kterém právě Samaritán pomáhá zraněnému, oloupenému a opuštěnému židovskému poutníkovi, Ježíš naráží právě na tento předsudek. Naše děti nasávají do sebe naše předsudky každý den –

ať už z našeho vyprávění, z naší reakce na lidi na veřejnosti, z toho, co neuděláme nebo neřekneme, z toho, jak mluvíme s jejich přáteli a podobně. Je velmi důležité pamatovat na to, že Ježíš nás vyzval, abychom se ke všem lidem chovali jako k Božím dětem.

Začátek rozhovoru

Promluv si se svým synem nebo dcerou o tom, jak mohou s každým člověkem vycházet poctivě a čestně. Setkává se tvé dítě doma nebo ve škole s postoji předpojatosti, o kterých by si chtělo promluvit?

Jak pozorně naslouchat

Vzhledem k tomu, že každá účinná komunikace je ze dvou třetin neverbální, dávejme si pozor, abychom i řečí svého těla dávali dětem najevo, že je posloucháme a jsme tam pro ně. Například předtím, než začneš mluvit, uvolni se, nechceš přece vnést do vašeho rozhovoru napětí a konflikt. I naše tvář, ještě více než kterákoli jiná část těla, odhaluje to, co cítíme, jaký máme názor a náladu, proto je velmi důležité, abys udržel soustředěný výraz tváře, který tvému dítěti jasně signalizuje, že tě opravdu upřímně a nefalšované zajímá jeho vnitřní svět a jeho vztah s Bohem. A pozor na to, jak se tváříš při odpovědích svého dítěte. I modulace hlasu je stejně specifická jako výraz tváře. Můžeš si "nacvičit" hlas, kterým budeš umět svému synovi nebo dceři jasně a zřetelně něco vysvětlit i bez toho, aby to znělo, jako bys je k něčemu nutil. Mluv upřímně a s nadšením, abys své dítě zaujal a inspiroval. A snaž se mluvit zejména ze srdce.

POVZBUZENÍ PRO VÁS

Doporučené čtení z Písma svatého

Ježíš nás svým podobenstvím učí milosrdenství a lásce: Lk 10, 25-37.

Co na toto téma říká Církev

Příběh o milosrdném Samaritánovi je vzor lásky k bližnímu. Samaritáni byli skupinou lidí, kteří žili v Izraeli v časech Nového zákona. Byli potomky těch, kteří zůstali na daném území i během babylonského zajetí Židů v roce 587 před Kristem. Uzavírali sňatky s Asyřany čili s muži a ženami, kteří nebyli izraelského původu. Po roce 536 před Kristem se Židé vrátili z babylonského zajetí, ale

Samaritány už mezi sebe nepustili. Za Ježíšových dob na ně hleděli spatra jako na nepravé stoupence židovského náboženství. Samaritáni však na to měli jiný názor.

Ježíš v příběhu o milosrdném Samaritánovi konfrontoval své posluchače s jejich vlastními předsudky, přičemž zdůraznil, že Bůh miluje všechny láskou bez podmínek. V příběhu vystupuje kněz a levita, ale ani jeden z nich se u zraněného muže nezastavil, jen kolem něj prošel. Kněží a levité, což byli příslušníci židovského kmene Léviho, jednoho z dvanácti kmenů Izraele, byli v tehdejší době duchovními vůdci Izraele a v příběhu představují učení, kterým se řídil židovský národ. Jsou příkladem lidí, kteří zákon sice dodržují, ale zraněnému člověku nepomohou, protože se bojí poskvěrný rukou a toho, že nebudou moci splnit své náboženské povinnosti. Ježíš dává jasnou otázku – co je pravou náboženskou povinností člověka vůči Bohu a bližním?

Krátká modlitba s dítětem

Mluvili jsme o tom, v čem se můžeme Ježíši více podobat. Poděkujme mu za to, že nám ukazuje, jak se máme chovat k druhým lidem, a poprosme ho, aby nám pomohl být dobrými a laskavými ke všem lidem:

Ježíši, můj příteli, děkuji ti za to,
že mi dáváš příklad a že mě vedeš.
Dej, prosím, abych i já byl milosrdným
Samaritánem pro své bližní.
Amen.

Co jsme prožili

Farní pouť

V úterý 8. května se farníci ze všech našich farností s otcem Pavlem vypravili na tradiční pouť. Po společné modlitbě jsme mohli vyrazit na cestu.

Z první náповědy z televizní reklamy „denně doma“ někteří vytušili, že se jedná o místo Dobrá Voda u Nových Hradů. Navštívili jsme poutní chrám Panny Marie Těšitelky, kde otec Pavel pro nás sloužil mši svatou. Po mši svaté nám řádová sestra povprávěla o historii poutního místa. V roce 2015 uplynulo již 300 let od jeho dokončení a vysvěcení.

Když jsme si nabrali dostatek léčivé vody, poobědvali jsme v nedalekém hotelu Hojná Voda a vyrazili dále.

Na druhém místě andělé zanechali přesný ukazatel o konci světa. Jednalo se o místo Svátý Kámen nedaleko Rychnova nad Malší, kde se k místu váže legenda k rozpůlenému balvanu. Podle pověsti se zde zjevila Panna Maria, obklopená nebeskou září a doprovázená prozpěvujícími anděly. Ti prý rozdělili velký balvan na dvě poloviny, které se od sebe neustále vzdalují. Konec světa nastane, až bude otvor mezi oběma polovinami tak velký, že tudy projede sedlák s vozem sena. Po svátostném požehnání v chrámu zasvěceného Panně Marii Sněžné jsme se vypravili na cestu domů.

Jako každý rok nám otec Pavel připravil krásnou pouť k Paně Marii a za to mu patří velký dík a požehnání.

Michaela Matoušková

Den matek v Dolních Loučkách

S příchodem otce Pavla se každý rok 2. květnovou neděli scházíme na farním dvoře, abychom oslavili svátek maminek. A nejenak tomu bylo i letos. Pan farář pozval nejen ženy, ale i mužský doprovod. Pozvání přijali a tím podpořili dobrou věc také starosta a místostarosta obce.

13. května po Májové pobožnosti a Svátostném požehnaní ve farním kostele, za krásného slunečného počasí, se farníci z farností pana faráře přišli pobavit, zavzpomínat si a třeba si i zatancovat s hudební skupinou "Dejna a spol" z Ivančicka, která všechny zúčastněně provázela celým nedělním odpolednem.

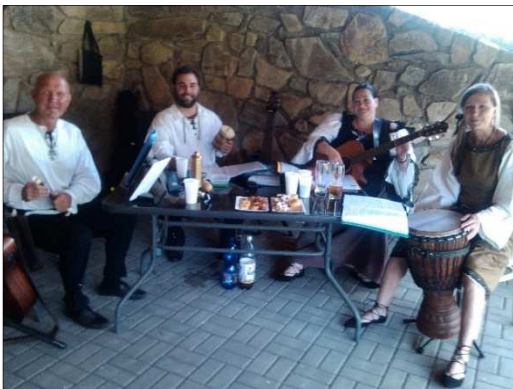
Ručičky hodinek ukazovaly 14:45, když otec Pavel zahájil oslavu pěknými slovy. Vyzdvihl úlohu ženy – matky, zdůraznil, že maminka je srdcem rodiny, rozdává kolem sebe lásku, tak ať se tato láska šíří po celém světě.

Nejdříve se se svým vystoupením představily děti z místní mateřské školy. Pod vedením paní učitelek nacvičily opravdu pěkný program. Společný taneček maminek se svými ratolestmi byl určitě tím nejkrásnějším dárkem, ale i největším zážitkem. Potom děti rozdaly maminkám dárek věnovaný panem

farářem. O tom, jak vznikla máma, nám přečetla Editka Bukalová. Zatancovali nám také členové skupiny "Dejna".

Bohaté pohoštění, výborné víno z Moravy, točené pivo, skvělá hudba a zpěv "sympaťáků Dejnvců" a samozřejmě dobrá nálada k přátelskému posezení patří. A tak se nelze divit, že se domů nikomu nechtělo. Ti poslední odcházeli ve večerních hodinách. Ale všechno jednou musí skončit. Vzpomínky a nezapomenutelné zážitky však zůstávají. Neloučíme se ale nadlouho. Když dá Bůh, 10. června nás čeká oslava "Dne otců". V letošním roce přišlo na oslavu "Dne matek" nejvíce farníků. A to je určitě velká zásluha otce Pavla.

Upřímné poděkování proto patří právě otci Pavlovi za všechnu jeho obětavou a svědomitou práci, za jeho snahu a trpělivost, za to, že se s námi dokáže

radovat a naplno prožívat všechny společné akce. Upřímné poděkování právem patří také všem organizátorům, hospodynkám, těm, kteří nás obsluhovali, kdo se jakýmkoliv způsobem zapojili do příprav této vy-

dařené akce. Bůh Vám všem žehnej a děkujeme.

Kde vládne klid a pokoj, porozumění, pochopení a opravdová láska mezi lidmi, tam přebývá milující Bůh a radující se Matka Boží, Panna Maria, naše velká přímiluvkyně a ochránkyně.

Jana Jurná

Pohled do historie

V pohledu do historie žďárecké farnosti pokračujeme roku 1985. Žďáreckou farnost spravoval excurrento P. Josef Soukop z Dolních Louček.

1985

V roce 1985 provedena generální oprava varhan, provedl ji mistr důchodce Josef Hlaváček, Brno – Lesná. Smluvená cena 10.500 Kčs, odpracováno brigádnicky mládeží v ceně 27.000, tedy oprava v hodnotě 37.000.

Od 11. 3. do 20. 6. zastupoval faráře excurrento bývalý zdejší farář, nyní farář v Bobrové, P. Jan Daněk. Farář nemocen pro úraz na noze nebyl schopen dopravy pro sádku na celé pravé noze (ruptura tens. M. M.)

V prosinci zakoupeny pro celý kostel červené koberce v ceně 11.800 Kčs.

Statistika 1985:

- pokřtěných 7
- svatby 2
- pohřbených 11
- počet sv. přijímání 9.660
- prvních sv. přijímání 9
- zaopatřených 72, společně 58, jednotlivě po domech 34
- přihlášených do náboženství 42, vyučovány 2 hod. týdně

Zpracoval: R. Mašek

Pověry ničící rodiny

Pokračujeme v našem povídání o pověrách, které považujeme možná za legraci, ale přesto jsou vyjádřením našeho odvrácení se od Boha.

Pověry spojené s rituály II

Křižovatka cest

Vyprávění o setkání čarodějnic na křižovatkách cest odpovídají představě o křížných cestách jako o nebezpečném místě, kde je působení nadpřirozených sil nejsilnější. Jejich účinky mohou být v lidových představách nejen negativní, ale i pozitivní. Křížné cesty vystupují totiž nejen jako místo setkání nečistých sil, ale také jako místo, kde se prováděly různé léčivé úkony a zvyky.

Tak se například v slovanské tradici můžeme setkat pověrou, že pokud v rodině často umíraly děti, novorozené miminko si zvykli nechávat na křížných cestách, aby ho našel a donesl rodičům pocestný. Věřilo se, že tímto způsobem se dá napravit osud dítěte. Jinou pověrou bylo vylít na křížných cestách vodu, kterou umyli nemocného člověka, aby tak nemoc předali jiné bytosti, která tudy projde – ať už jinému člověku, nebo zvířeti. Podobným způsobem se však údajně dalo i "zavařit", tedy navodit někomu neštěstí nebo nemoc. Dodejme, že na křížných cestách bylo všude na Slovensku zvykem pálit i svatojánské ohně. Tento zvyk má pravděpodobně kořeny v staroslovanské minulosti a souvisí s archaickým kultem ohně a slunce.

Dvojitý význam křížných cest je podle všeho spojen s univerzálním znamením, které vystupuje jako sakrální symbol v mnoha světových tradicích včetně staroslovanské. Průsečík štěstí a neštěstí, života a smrti, blahobytu a úpadku. Právě na tom se všude na světě zakládají mnohé věštecké praktiky. Křížné cesty se jeví především jako nebezpečné místo, hlavně pro možné setkání

s čarodějnicemi. Jejich specifikem je to, že velmi podobné, někdy téměř stejné představy se vážou i na potok u polní cesty, kde se člověk také může setkat s tančícími čarodějnicemi a vílami a kde se zjevují světloňosi, kteří mohou člověka svést z cesty, aby bloudil v lese až do rána.

Víly

Podstata víl se mezi slovanskými národy mírně liší. Na Slovensku jsou víly duše dívek, které zemřely po zasnoubení a nyní nemají klid a po nocích se toulají. V Polsku a Srbsku jsou to hrdé dívky, které jsou pro lehkomyšlný život odsouzeny k neklidu a lidem škodí nebo pomáhají podle toho, jak se k nim chovali za života. Jsou bílé, lehoučké a věčně mladé. Jejich magická síla se ukrývá ve vlasech, které jsou rozpuštěny a sahají až na zem. Pokud ztratí, byť jen jediný vlas, zahynou. Víla má krásné oči a takový svůdný hlas, že kdo ho jednou uslyší, nepřestane po ní toužit. Někdy mají i křídla. Víly milují tanec, hudbu a zpěv. Nutí mladíky, aby s nimi tančili, a pak je za to trestají nebo odměňují. Tam, kde po nocích tančí, je tráva bujnější a smrtelník na ni nemůže stoupat, jinak by zemřel. Jsou statečné a odvážné, vynikají silou.

Pověry o nich se nejvíce rozšířily v lidové tradici. Za dávných časů víly často pomáhaly lidem na poli a kolem dobytka a každý člověk dobrého srdce měl svou vílu, která mu byla nápomocná. Své víly mají i některá zvířata. Když se ale lidé začali přít, když se po loukách začal ozývat bič a pak i střelba, víly odešly do dalekého kraje a už se nevrátily. Spravedlivý člověk je ale může občas spatřit tančit na louce nebo slyšet zpívat jejich smutné písně. Časté jsou příběhy o manželství mužů s vílami. Víly jsou dobré manželky a matky, ale muž jim nesmí připomenout jejich původ, jinak odejdou, o své děti se ale nikdy nepřestanou tajně starat.

Oblačné víly žijí v oblacích, ve vzduchu a ve hvězdách, přivolávají deště bouře, jejich pomocníkem je orel. Lesní víly jsou spojovány se stromy, žijí v horách, na stromech a jeskyních. Umí se přeměnit na zvířata nebo jezdí na lesní zvěři a jsou ozbrojené šípky, kterými usmrcují lidi, kteří se jim protiví. Vodní víly žijí

v potocích a jezerech, trestají ty, kteří bez dovolení pijí vodu z jejich pramenů, topí mladíky. Jejich prameny však mají léčivou sílu.

Uctívání vil je spojeno s kultem rusalek, tedy s kultem mrtvých. Víly lze vídat u hrobů mrtvých, kolem kterých tančí. Dívky jim přinášejí různé dary, aby si je naklonily. Jejich květy jsou mateřídouška a jasmín.

Na Slovensku jsou víly spjaty i s legendami o Jánošíkovi. Byla to právě víla, která mu darovala kouzelný opasek, aby ho chránil. Po smrti odchází do náruče vil a ožení se s jejich královnou.

Záhadné bytosti

vyobrazují mnozí malíři).

Zmiňují se i některé záhadné bytosti, jak byly *permoníci* (trpaslíci), skřítkci, vodní chlapi (vodníci) a vodní ženy (vodnice). Permoníci (z německého *Bergman* – horník) byly jakési malé lidské bytosti, jejichž úkolem bylo chránit bohatství ukryté pod zemí. Lidé si je představovali jako trpaslíky v starodávné hornické uniformě s dlouhými vousy (v pohádkových knihách pro děti jejich takto dodnes

Skřítky si představovali v podobě mokrého kuřete nebo slepice černé barvy, proto o mokřích lidech dodnes říkají, že jsou mokří jako skřítek. Připisovali mu možnost obohacovat lidi a přinášet jim peníze a různé cennosti. O lidech žijících nad poměry proto říkali, že jim asi skřítek přináší peníze.

Vodního chlapa si představovali jako starého, zarostlého a mokrého muže.

Říkalo se o něm, že se zdržuje v Hronu pod místním zámekem, kde za nohy stahuje lidi pod vodu. Stejně si představovali i vodní ženu. O přízracích či strašidlech se mluvilo kdysi velmi mnoho. Věřili v ně i chlapi. Převážná většina lidí se v pozdních večerních hodinách zdaleka vyhýbala hřbitovu a rozličným tmavým koutům, jen aby se nesetkala s duchy či strašidly.

Bázlivější osoby se ze strachu před setkáním s domnělými duchy či strašidly bály vyjít potmě samy třeba jen před dveře svého bytu. Duchy či strašidla si představovali ve všelijakých, nejednou až fantastických podobách, v naprosté nebo jen částečně lidské, zvířecí nebo nějaké strašidelné podobě, neboť při údajném setkání s nimi pro velký strach a jím vybičované fantazii je každý viděl v jiné podobě.

(příště některé další pověry)

Páté evangelium

17.

Nebeské království je podobné králi, který uspořádal svému synovi svatební hostinu, ale všichni pozvaní odmítli přijít. Shromáždili se tedy královi rádcí a hledali příčiny nezdaru. První řekl: Sluhové si zmýlili hodinu, měli zkoumat, kdy nastane příhodný čas.

Druhý řekl: Neměli si nechávat livreje, měli být oblečeni jako všichni ostatní.

Třetí řekl: Nedokázali pochopit mentalitu těch, jimž bylo pozvání určeno, a přizpůsobit se jejich jazyku.

Jeden z rádců podotkl: Možná nepřišli proto, že se jim nechtělo. Nikdo s ním však nesouhlasil.

I zde se vzdáváme obvyklého komentáře, avšak z opačného důvodu. Smysl tohoto podobenství nám připadá jasný. Vyslovíme pouze pokárání na adresu posledního, tak lhostejného a povrchního rádce, který byl s to se domnívat, že záhada může mít tak snadné řešení!

18.

Boží království je podobné flétnistovi, kterého si znučení lidé pozvali, aby jim zahrál k tanci. Zahraje veselou melodii, a nikdo netancuje, zahraje pohřební žalozpěv, a nikdo nepláče. Čím víc písně střídá, tím méně se o něj lidé zajímají.

Máme za to, že poučení, které z tohoto podobenství vyplývá, je v naprostém protikladu k tomu, co se říká ve zlomku 15.

Podle našeho názoru byly tyto řádky do pátého evangelia vloženy později, a proto nemohou být považovány za jeho součást.

Z tohoto důvodu se zde ani nepokoušíme o jejich výklad.

(z knihy *Páté evangelium*, Giacomo Biffi)

* * * * *

Jeden muž šel na koňské dostihy. Na závodišti zahlédl u padoku kněze, jak jednomu koni žehná. Řekl si, že by to mohlo něco znamenat a honem šel na koně vsadit. A kůň skutečně vyhrál!

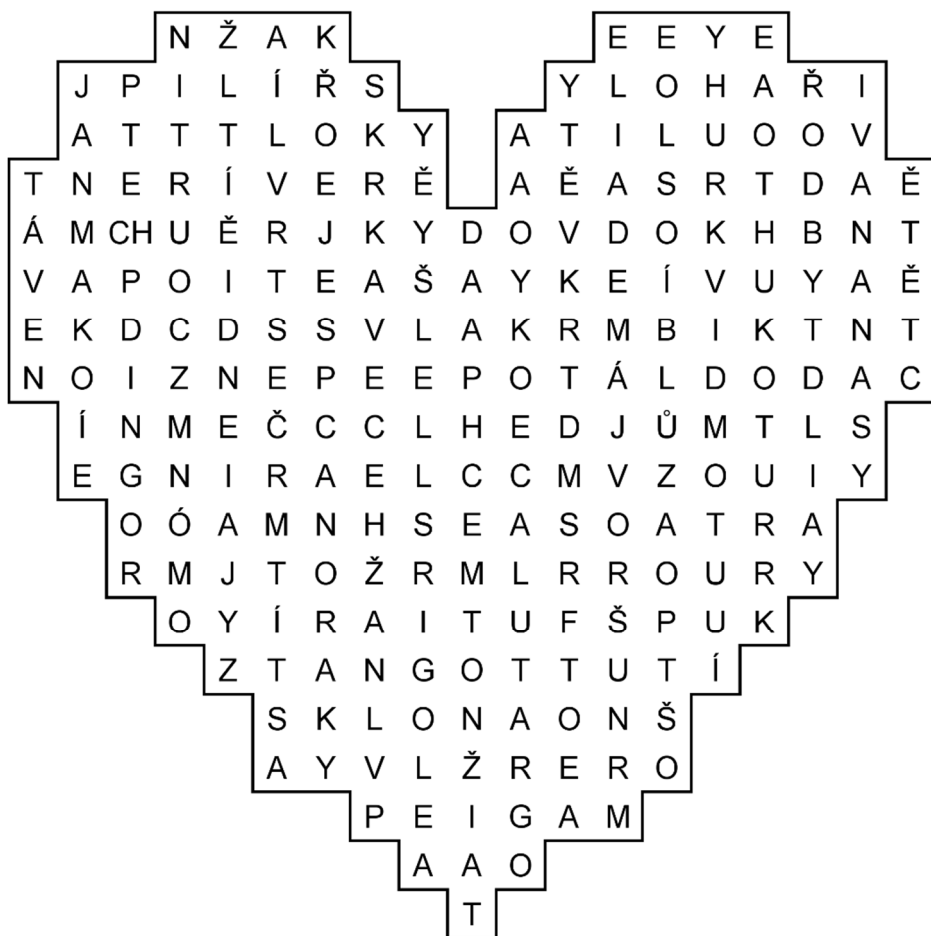
Muž tedy sledoval kněze i před dalšími závody a na sázkách za celé odpoledne vydělal. Rozhodl se, že v posledním závodě vsadí všechny předešlé výhry opět na jednoho „požehnaného“ koně. A tak vsadil.

Dostih začal slibně. Kůň po celou dobu závodu vedl, a dokonce se zdálo, že v cílové rovince svůj náskok ještě zvyšuje, ovšem pár desítek metrů před cílem se vedoucí kůň zhroutil k zemi a byl na místě mrtvý.

Muže to pěkně rozzuřilo. Po závodu vyhledal onoho kněze a sdělil mu, jak ho celý den pozoroval a jak se vše pokazilo v posledním dostihu...

Ten pouze smutně pokýval hlavou a povídá: „No jo, s vámi nevěřícími je problém. Vy zkrátka nepoznáte rozdíl mezi požehnáním a posledním pomazáním!“

Měsíc květen je zasvěcen Panně Marii, ale i červen má své zasvěcení. Komu je zasvěcen se dozvíš v tajence.

AGENTURA; ANANASY; ANORAKY; ARŠÍK; BLŮZA; CLEARING; COURT; DATLE;
DCERA; DINGO; DLÁTO; ETIOP; GRATULACE; HEVER; HLAVY; HODNĚ; HUKOT;
CHODEC; CHRTÍK; JÓGÍN; KAMNA; KRKAVEC; KRUHY; KVĚTY; MAGIE; MAMINKA;
MARCELA; MEDAILE; METLA; MIMIK; NEVÁT; ODBYT; ODVODY; OHAŘI; PENZION;
PILÍŘ; PLENTY; REVÍR; RIGOL; ROURY; ROZMOTAT; ROZSYPAT; SIRUP; SKLON;
SKUTA; SMUTNO; SVLAK; SVŮDKYNĚ; ŠUFLE; TALUT; TANGO; TLOKY; TRHAČ;
TRNOŽ; ULITA; VIDMO; ŽITNÁ

(NE)OBYČEJNÉ
DNY S JEŽÍŠEM

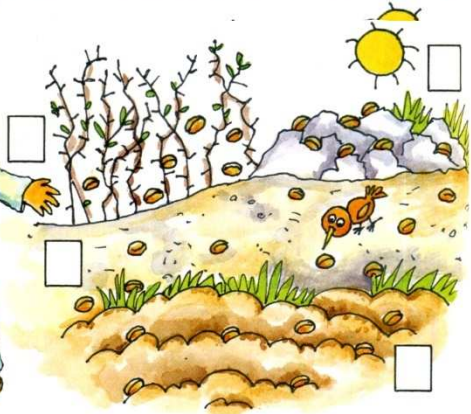

Lk 8, 14-15

DOBŘÁ PŮDA

Bliží se závěr školního roku - jak svědomitě jste se učili, odhalí vysvědčení. Jak svědomitě jste se připravili na první svaté přijímání, ukáže až váš život. Velmi pěkně o tom mluvil Ježíš **v podobenství o rozsévání**. Rozséváčem je Bůh, semenem je Boží slovo a půda, to je naše srdce.

Najdi a spočítej, kolik zrněk obilí padlo do keřů, kolik na skálu, kolik na cestu a kolik na dobrou půdu.

Aby mohlo Boží slovo v nás růst, musíme připravit: půdu - srdce. Neopozdatelnými pomocníky jsou mše svatá se svatým přijímáním, svatá zpověď, pravidelná modlitba a čtení z Písma svatého. V podobenství Ježíš upozorňuje na trní, ptáky a sucho, které ohrožují obilné klasy a brání jim růst a dozrát.

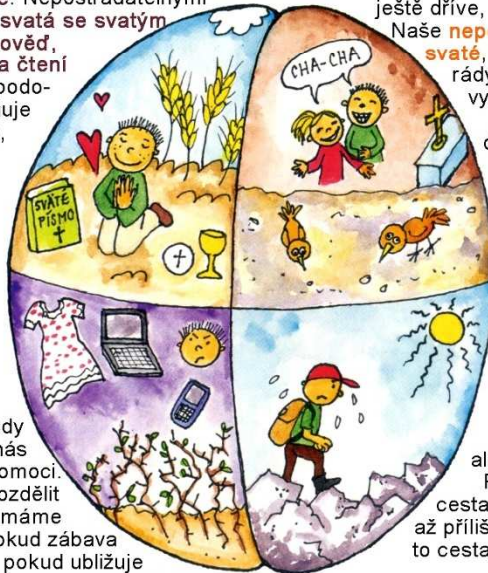
Trním může být přehnané shánění se za věcmi, které nejsou důležité - nové oblečení, počítačové hry, mobily... Někdy nás oslabí **strach** či **starosti**, u kterých zapomínáme, že je tady nebeský Otec, který nás má rád a chce nám pomoci. Trním je i **neochota** rozdělit se s druhými o to, co máme (věci, úsměv, čas). Pokud zábava nemá míru a hranice, pokud ubližuje druhému, stává se trním, které brání v růstu dobra.

Ptáci v podobenství sezobali zrní ještě dříve, než začalo růst.

Naše **neopozdatelnost při mši svaté**, hrani si s kamarády během ní či její vynechávání brání tomu, aby se do našeho srdce Boží slovo vůbec dostalo.

Sucho je nedostatek vláhy.

Pro nás je to nedostatek **vytrvalosti a pevné vůle**. Kolikrát i víme, co je správné, ale neuděláme to. Pohodlí a snazší cesta jsou nám často až příliš blízké. Ale není to cesta k bohaté úrodě.

Petr se rozhodl, že se bude snažit dělat věci tehdy, když má. Maminka mu řekla:

Seřaď úkoly tak, jak o nich mluvila maminka, a doplň písmena do tajenky. Zjistíš, co bude čítit Petřík, když se mu podaří všechno udělat.

Peťo, nejdřív si napiš úkoly, potom uklid pokoj, sněz chleba, vynes smetí, nakrm rybičky a potom můžeš jezdit na kole s kamarády.

První svatě přijímání je nádherná slavnost.

Na tobě teď záleží, zda zůstane jako vzpomínka na fotkách a DVD-čkách nebo zda bude pokračovat i v dalších dnech.

Pokud se rozhodneš pro druhou možnost, vybíráš si správně. Je to dobrá, i když náročná cesta.

Řídit se **Božími přikázáními**, pravidelně chodit na mši svatou a najít si čas na každodenní modlitbu není vždy snadné.

Ale vyplatí se to. Jako semínko v dobré půdě může růst a přinést úrodu, tak i ty budeš přinášet úrodu. Ne však jablíčka, švestky či hrách. Bude to úroda dobra, pomoci, radosti a pokoje. I díky tobě poroste Boží království zde na zemi.

Také děti na obrázcích se rozhodly, že budou přáteli Pána Ježíše a budou se snažit pomáhat. Jenže to trochu popletly a pomáhají jinde, než mají.

Spoj každé dítě s dospělým, kterému opravdu pomůže.

Pozvi Pána Ježíše do svých prázdninových setkání. Vezmi ho do hor či k moři. Je velmi dobrým průvodcem ve všech (ne) obvyklých dnech, které máš před sebou.

Co nás čeká

Oslava Dne otců

Oslava Dne otců se uskuteční na farním dvoře v neděli 10. června od 15 hodin. Tátové, vezměte s sebou i svůj něžný doprovod. Těší se na vás i Anny Barvínková se svou Western show!

Biblické hodiny

Zveme na biblické hodiny, na kterých probíráme texty liturgických čtení z následující neděle. Setkáváme se vždy ve středu po mši svaté v Dolních Loučkách v Pastoračním centru - „Garáži“, neboli „Pastáku“. Červnová setkání budou 6. a 20.

Pouť ve Žďárci

Slavnostní mše svatá bude sloužena na svátek sv. Petra a Pavla v pátek 29. června v 18:00, pouťová mše svatá v neděli 1. července v 9:30.

Poslední slovo mají děti: Církev

„Kdo je to kaplan?“

„Já to vím. Kaplan kázá v kapli.“

„Děti, jak se jmenuje společenství lidí, kteří chodí do stejného farního kostela? Všichni dohromady tvoříme ... jen si vzpomeňte, před chvilkou jsem to říkala! Napovím vám: far..., far...“

„Už to mám!“ hlásí se Michal. „Farmu!“

Maminka se dvěma dětmi jde kolem kamenné brněnské katedrály. Vysvětluje: „Děti, vidíte? To je katedrála!“

Chlapec, syn zedníka, se znalecky podívá a s mírným opovržením namítne: „Ale omítku to nemá!“

Rodina se vrací autem z diecézní pouti rodin ve Žďáru na Sázavou. Malý Kryštof je u vytržení z toho, že poprvé viděl tolik věřících rodičů a dětí pohromadě. Vyptává se: „Maminko, a ti všichni věří v Boha?“

Když ho maminka ujistí, že ano, slastně si povzdechne: „No jo, bez Pána Boha a bez počítače se nedá žít!“

„Pane faráři, víte, že náš kostel je zmutovanej?“

„Cože?“

„Každej kostel má jednoho kostelníka, a náš má tři!“

Maminka neustále upozorňuje v kostele dceru: „Dívej se na oltář!“

Když potom jde pan farář podávat svaté přijímání, říká dcera hlasitě na celý kostel: „Mami, podívej se, oltář jde!“

„Co máme dělat po svatém přijímání?“

„Jít si pro razítko.“

Po obřadu svěcení kněží: „Proč leželi na zemi?“

„Víš, Vašíku, to je takový úkon, kterým se odevzdávájí Bohu.“

„Hm, tak to já se často odevzdávám Bohu.“

(z knihy *Poslední slovo mají děti*)